

1

UN ASSASSINAT ATÍPIC

A la Júlia Cabanes li encantaven els diners i el poder, coses de què disposava en abundància, però també era sensible als petits plaers de la vida. Petits plaers com ara passar tota una tarda de dissabte comprant roba cara en botigues de luxe de la zona alta de Barcelona i conduir després el seu cotxe esportiu fins al xalet que el seu marit i ella tenien en una urbanització d'allò més selecta dels afores; una urbanització plena d'homes que juguen al golf, dones que fan de la lluita contra els estralls del temps el centre de la seva existència i nens que van a col·legis cars on es preparen per ser els futurs dirigents de la societat; una urbanització amb control d'entrada i vigilants privats, farcida de càmeres i de gossos psicòpates ensinistrats per protegir-los, a ells i les seves propietats, de la púrria exterior.

Eren les onze de la nit i començaven a caure gotes quan la senyora Cabanes arribà a casa seva. El seu pit bull no va bordar ni la va sortir a rebre: millor, no li venia gens de gust que li bavegés les cames, com tenia per costum de fer així que baixava del cotxe. Va aparcar al garatge —que connectava directament amb la casa, cosa molt pràctica

quan plovia, com en aquells moments— i, mentre deixava les bosses a terra per tal d'obrir la porta d'accés, pensava com passaria la vetllada: un sopar fred i un DVD amb una pel·lícula interessant semblaven l'opció més encertada. El seu marit no hi era. Li havia telefonat per dir-li que tenia una trobada important amb dirigents del partit, amb els quals havia de dissenyar l'estratègia de la propera campanya electoral. Ella, però, sabia perfectament —i sabia que ell sabia que ella ho sabia— que la reunió la tenia en realitat amb la Mònica, la seva secretària de vint-i-dos anys, al llit de l'apartament de Pedralbes que li havia llogat amb els diners de la Júlia.

Perquè era gràcies a ella, i gràcies als diners i a la influència de la seva poderosa família, que en Roger Picas havia passat de ser un obscur empresari sempre a frec de la fallida a esdevenir un polític ple de futur com a diputat del partit neoconservador i a formar part del consell d'administració d'un dels principals bancs del país. «Això fins que jo decideixi fer-te caure, desgraciat!», va pensar. «I em sembla que no trigaré gaire.» S'havia casat amb en Roger, vuit anys enrere, engegada pel seu innegable encant, però no havia trigat gens a adonar-se que es tractava d'un arribista menyspreable, que només l'havia utilitzada com a tamboret per enfilarse socialment i com a bóta de sant Ferriol que mai no deixa de rajar euros. I, per acabar-ho d'adobar, l'enganyava així que en tenia l'ocasió. Doncs bé: ella encara era jove i feia prou goig. El seu cos era un immillorable complement de la seva fortuna, i estava segura que no

li faltarien candidats atrets per l'un i per l'altra, candidats atractius i alhora fàcils de dominar. Reprendria el control dels negocis familiars i deixaria en Roger amb una mà al davant i l'altra al darrere. I pel que fa al futur polític del seu proper exmarit, era evident que la publicitat del divorci no podia ser gens bona per a la seva carrera dins d'una formació ultracatòlica i defensora dels valors més tradicionals.

«Ho tens fotut, Roger.» El rostre de la dona es va il·luminar amb un somriure cruel tot just va haver segregat aquest pensament.

La senyora Cabanes va deixar tot el que havia comprat a la cuina, va obrir el frigorífic, en va treure una llauna de cervesa sense alcohol i va dirigir-se cap a la gran sala d'estar, disposada a relaxar-se una estona ajaguda al sofà abans de preparar-se el sopar. No es va arribar a relaxar gaire, però: tot just va encendre el llum, la llauna li va caure de les mans. Al seu davant, assegut tranquil·lament en una butaca, hi havia un desconegut. Un home d'uns trenta anys, alt i ceapat, de faccions regulars i agradables, amb els cabells rossos tallats molt curts, vestit amb discreció i elegància amb una americana i uns pantalons negres i una corbata de color vermell fosc. Tenia al costat dels peus un maletí força gros, també negre. Si l'hagués conegut en unes altres circumstàncies, la Júlia l'hauria considerat un home d'allò més desitjable. Però la por bloqueja la contemplació estètica: és un fet comprovat.

—Qui és vostè? —va dir la dona, intentant aparentar autocontrol.

—Digui'm Kurt. Jo li puc dir Júlia? O s'estima més senyora Cabanes? —L'home parlava sense alçar la veu, en un to tranquil i amable.

—Què hi fa, aquí? Què busca?

—L'estava esperant. Però seguei, si us plau.

La Júlia, mecànicament, es va asseure en una altra butaca, davant per davant del visitant inesperat.

—Com ha pogut entrar?

—Amb la col·laboració inapreciable del seu marit, és clar.

—En Roger li ha donat les claus de casa? —va dir, sense poder amagar la sorpresa.

—No ha estat necessari. M'ha obert la porta ell mateix, ja fa una bona estona.

La Júlia va fer un esforç per dominar-se. No podia deixar-se endur pel pànic. Era a casa seva, envoltada de sistemes de protecció. A més, ben mirat, aquell individu no semblava ni violent ni agressiu.

—Què hi té a veure, vostè, amb el meu marit?

—Diguem que m'ha contractat per tal de mantenir una petita conversa amb vostè. El senyor Picas està convençut que se'n vol separar. Vaig errat?

—No, no va gens errat, tot i que vostè no n'ha de fer res.

—Gràcies per confirmar-me aquest punt essencial. El fet és que el senyor Picas m'ha deixat molt clar que això, si es produís, podria resultar força perjudicial per als seus interessos.

—Ja ho pot ben dir! —La Júlia va fer una rialla nerviosa i breu.

—Doncs bé: amb el seu permís, li haig d'ensenyar una cosa que, n'estic segur, modificarà considerablement la situació —va dir l'home.

—Res no m'impedirà separar-me d'aquell malparit! —va cridar la Júlia, convençuda ja que aquell individu devia ser un vulgar xantatgista. O, encara pitjor, un advocat.

—En això té raó. Vostè i el seu marit estan a punt de separar-se definitivament. Però no pas de la manera que es pensa.

L'home va posar-se el maletí damunt dels genolls, el va obrir i en va treure una pistola amb el silenciador posat. La senyora Cabanes va sentir de sobte com si tota la sang se li hagués congelat a les venes. Encara va tenir esma, però, de dir amb un fil de veu:

—Em vol fer por, oi? En Roger vol que m'espanti i em faci enrere...

Per tota resposta, l'home va alçar la pistola i va apuntar directament al cap de la Júlia.

—No faci cap disbarat. Encara és a temps de marxar. No diré res a ningú.

—N'estic convençut, Júlia. Vostè ja no dirà res més a ningú.

El tret va sonar tan feble com un sospir. La Júlia Cabanes va quedar momentàniament immòbil, amb una expressió d'incrèdulitat a la mirada. Just entre els ulls, tenia un petit forat del qual amb prou feines va sortir un

rajolí de sang. Un instant després, el seu cos es va desmanegar com un ninot de drap i va caure cap a una banda de la butaca. L'assassí va descargolar el silenciador de la pistola xiulant fluixet la melodia de l'ària de la Reina de la Nit de *La flauta màgica*.

La Reina de la Nit encara estava llançant xiscles quan en Carles Motta va acabar de revisar el que acabava d'escriure i somrigué satisfet. Tot seguit, apagà el reproductor de CD que tenia al costat i la Reina de la Nit va callar sobtadament, tot deixant a mitges la nota agudíssima que estava projectant. A en Carles li agradava Mozart, però les òperes l'atabalaven. Trobava que, en general, els llibrets eren estúpids, i no suportava l'afectació dels cantants lírics. A més, veure uns homes i unes dones sovint grossos com catxalots fent-se passar per nois i noies capaços de fer enfollir algú d'amor li semblava un espectacle ridícul. Sobretot d'ençà que el seu pare —un tenor frustrat— li havia fet veure un vídeo en què la Montserrat Caballé, fent de Salomé en l'òpera de Richard Strauss, ballava la dansa dels set vels. Només tenia tretze anys llavors, però aquella visió traumàtica l'havia vacunat contra l'espectacle operístic per a la resta de la seva vida. En tot cas, sis anys després dels fets continuava negant-se a acompanyar el seu decebut pare cada cop que aquest insistia a convidar-lo al Liceu. Una mà que es posà suaument a l'espatlla d'en Carles el distraigué dels seus pensaments musicals i familiars.

—Què, com va el nostre criminal?

—Acaba de complir el contracte, com el professional impecable que és.

—En tens encara per a gaire estona?

—No ho crec, una hora, potser dues. Per cert, Anna...

—Sí, Carles?

—Encara no t'he donat les gràcies per deixar-me venir a treballar a casa teva aquesta nit.

—No es mereixen. Bé havies d'enllestir la feina d'una manera o una altra si s'ha de lliurar demà passat i tu t'hi poses just el mateix dia que l'ordinador de casa teva decideix passar a millor vida, no trobes?

En Carles va fer una ganyota que volia semblar un somriure. La ironia que gastava l'Anna el molestava, però no podia deixar de reconèixer que tenia raó. Com sempre. L'Anna Martí era la prova vivent que en una discussió entre un home i una dona el primer té menys expectatives de guanyar que les que té un escocès vestit amb kilt i amb patilles d'un pam de fer-se passar per Miss Univers. S'havien conegut feia uns quants mesos a la Universitat Autònoma, on tots dos començaven la carrera de periodisme, i havien fet amistat al bar. En realitat, en Carles hauria preferit, des del primer moment, anar amb ella força més enllà de la simple amistat, però fins llavors els seus tímids intents d'arribar a un nivell superior d'intimitat havien fracassat miserablement. L'Anna li deia massa sovint coses com «Amb tu sí que puc parlar», i això el deprimia profundament. Quan una noia considera que un noi pot ser el seu confident, les possibilitats de portar la relació cap a un terreny

realment interessant són més aviat escasses. I si et diu «Per a mi ets com un germà», llavors sí que has begut oli.

—Havia estat molt ocupat aquestes darreres setmanes, i no podia imaginar-me que aquella andròmina faria un pet com un aglà en el moment just que l'engegava per posar-me a pensar! —protestà sense gaire convicció—. I vés a trobar un informàtic en ple cap de setmana!

—Els periodistes hem d'estar sempre preparats per als fets inesperats —replicà ella.

—Em sembla que has vist massa pel·lícules americanes. En general, la feina d'un periodista és, en un noranta-nou per cent dels casos, d'allò més avorrida i rutinària.

—Tot just comences la carrera i ja et fas a la idea d'una vida grisa i insípida? Tens dinou anys i ja ets un vell!

—Bé, no comencem a discutir, si et plau, o ens embrancarem i no podré acabar aquest maleït capítol abans de les dues de la matinada. Ja són les onze tocadés!

—Com vulguis. Me'n vaig a llegir a la meva habitació. Que la inspiració t'acompanyi.

En Carles va mirar de cua d'ull la noia mentre sortia del despatx. En realitat, havia estat una sort que l'Anna, quan li havia telefonat per explicar-li el seu destret, l'hagués convidat a casa seva per poder treballar amb el seu ordinador. Un dels seus professors comuns, en Gabriel Cabrera, una mena de grillat convençut de ser el més important que li havia passat a l'Univers després del Big Bang, pensava —i ho feia saber als seus alumnes així que en tenia l'ocasió— que un bon periodista havia de saber

captar l'atenció del públic amb l'habilitat d'un novel·lista, i feia quinze dies havia tingut la genial idea de posar-li aquell coi de treball per substituir un examen que no havia pogut fer a causa d'una grip inoportuna.

«Vull que redactis el primer capítol d'una novel·la policíaca. Ha d'haver-hi un assassinat comès a sang freda, i l'assassí ha de quedar molt ben dibuixat, com a personatge, des del punt de vista psicològic. La puntuació del treball comptarà, i molt, de cara a les notes finals. Si em fas avorrir o desinteressar de l'acció, suspendràs. Si em fas desitjar que la novel·la continuï, obtindràs un excel·lent. Atenció: la data de lliurament, inajornable», i en Cabrera va pronunciar aquesta paraula amb lentitud, dotant-la d'un to decididament sinistre, «és d'aquí a dos dilluns. No acceptaré cap excusa: ni que tota la teva família ha mort en una explosió de gas ni, encara menys, la vulgar història que posa en escena un pobre ordinador espatllat en el moment més inoportú.»

I precisament això era el que li havia passat a en Carles feia unes quantes hores. Havia anat endarrerint la redacció d'aquell maleït capítol per pura mandra —allò que havia dit a l'Anna sobre les seves moltes ocupacions havia estat francament exagerat—, i a les deu del matí, quan s'hi posava, el déu de la informàtica havia decidit venjar-se, potser no pas de la humanitat sencera, però sí d'ell en particular, com a representant de la raça humana. Va tornar a pensar que era una sort que l'Anna l'hagués convidat a casa seva aquell vespre. A més, els pares de la noia estaven de viatge i allò representava un avantatge considerable, si sabia jugar bé les

seves cartes. Però ja pensaria més tard en aquelles qüestions. Ara li calia tornar a integrar-se en el seu món de ficció.

En Kurt Süskind estava tranquil. Tot havia anat com una seda. Havia arribat a primera hora de la tarda amagat dins del maleter del cotxe que conduïa en Roger Picas. El vigilant de la urbanització havia vist entrar en Roger, tot sol, a les 15.15 hores i l'havia vist marxar —també sol— uns tres quarts d'hora més tard. En Kurt havia sortit del cotxe un cop la porta del garatge havia quedat tancada, havia accedit al domicili conjugal i s'hi havia quedat esperant l'arribada de la dona, tot repassant de memòria la partitura íntegra de la *Tetralogia* de Wagner: era una bona manera de passar el temps (de fet, la senyora Cabanes va arribar durant l'acte segon de *Sigfrid*; *El crepuscle dels déus* va haver d'esperar). Mentre l'home s'instal·lava còmodament en una butaca de la sala gran, en Roger Picas havia preparat per al gos un àpat amb una generosa dosi de narcòtic. L'animal dormiria com un soc fins al matí següent. Després, va marxar tot saludant efusivament el vigilant. Aquella nit soparia amb un company de partit en un restaurant cèntric. La seva coartada quedava, doncs, ben establerta.

Un cop consumat l'assassinat amb el seu *savoir faire* habitual, en Kurt arrossegà el cos de la dona fins al garatge i el col·locà al seient del darrere del cotxe esportiu. Aquell cotxet ridícul tenia un maleter massa petit per entaforar-hi un cadàver, almenys sencer, i en Kurt no tenia gens de ganes de fer de carnisser i trossejar-lo si no n'hi havia

necessitat: era un home pulcre i sensible. Per sort, tal com li havia assegurat en Picas, els vidres del cotxe de la dona eren d'aquella mena que, com certs miralls, permetien veure de dins a fora, però no pas de fora a dins: una mania de la Júlia, que trobava que aquest toc de misteri quedava molt *chic*. Ja se sap: qui no té feina, el gat pentina. L'assassí tornà a la casa, féu neteja i comprovà que no havia deixat cap possible pista. Per les empremtes, no calia amoïnar-s'hi: no s'havia tret els guants en cap moment. Un cop satisfet de la seva exploració, tornà al garatge; aquest cop portava el maletí amb la pistola desmuntada a l'interior. El cotxe tenia la clau posada —la Júlia se sentia segura dins d'una casa que era, almenys en teoria, com una autèntica fortalesa— i en Kurt va engegar-lo i va sortir cap al carrer, amb la seva passatgera silenciosa estesa rere seu. Ara venia el moment més compromès: passar per davant del vigilant. En Picas li havia dit que la Júlia tenia el costum de saludar-lo i demanar-li que alcés la barrera que separava la urbanització de la resta dels mortals amb tres cops secs de clàxon. Així ho va fer en Kurt, i va veure alleujat com el guàrdia premia el botó que controlava la barrera i saludava amb la mà des de dintre de la seva garita. Plovia amb força i no era probable que en sortís per fer-la petar; a més, segons el seu marit, la Júlia Cabanes no solia permetre's familiaritats amb les «classes inferiors». Poc després, en Kurt xiulava l'obertura de *Tanhäuser* mentre conduïa, enmig de la pluja i la foscor, cap a un lloc ideal per enterrar el cadàver. Coneixia moltes maneres de desfer-se d'un cos, i les havia practicat totes,

amb mestria, en un moment o altre de la seva carrera: la incineració, seguida de la conversió en pols dels ossos, l'àcid sulfúric, la desaparició de la víctima en aigües profundes, dins d'un bloc de ciment... Però preferia el clàssic enterrament. L'enterrament és, no cal dir-ho, més natural, i un cos soterrat ajuda a reiniciar el cicle de la vida. No cal dir que en Kurt era un assassí amb consciència ecològica...

Així doncs, enterraria la Júlia Cabanes en un lloc poc accessible que coneixia prou bé. La pala, la duia ja amb ell quan havia arribat a la casa amb en Roger Picas i l'havia deixada amagada al garatge, en un racó ple de pols on la mestressa de la casa mai no ficava el nas. Només li havia calgut agafar-la novament i ficar-la al portamaletes. Després de desfer-se de la dona, podria fruit d'una bona picossada. No creia pas que en Picas l'enredés; estava massa espantat. Era d'aquelles persones que farien qualsevol cosa per diners, però que s'embruten els calçotets en veure sang i volen que un altre els faci la feina bruta. Bé, cap problema, per això existien les persones com en Kurt Süskind: cap fred, nervis d'acer, sentit pràctic i eficiència comprovada. En Kurt era d'origen alemany —amb un nom com el seu, era improbable que hagués nascut a Andorra la Vella—, però s'havia criat a Barcelona, on el seu pare, membre del cos diplomàtic, s'havia casat amb una cantant catalana que actuava en el cor del Liceu. En Kurt unia allò que en diuen el seny català a l'eficiència germànica i buscava constantment la perfecció en tot allò que feia. «Si fos sabater», es deia, «faria les millors sabates, les més resistents i còmo-

des per als meus clients. Un assassinat i una sabata no són pas tan diferents: la feina ben feta és la feina ben feta, i prou.» Temps enrere, quan era adolescent, submergit en una crisi espiritual, havia pensat a fer-se capellà i fins i tot havia passat una temporada en un seminari, però aviat va adonar-se que l'assassinat està molt més ben pagat que les misses i que, al cap i a la fi, també és un sacerdoci: dur els éssers humans cap a un més enllà millor els condueix a un estat permanent de perfecció, ja que només són perfectes les coses acabades. Ell es consolava de la seva imperfecció amb els sucosos xecs rebuts després de cada feina, ingressats en comptes corrents de paradisos fiscals. En Kurt reeixia en un camp en què els catalans no tenen una gran fama: l'assassinat artesanal. No s'ha de matar de la mateixa manera un banquer que un farmacèutic: cada persona mereix gaudir d'una mort única, personalitzada. Només es mor una vegada, després de tot. I cuidar els detalls de la mort era un acte de respecte cap a les víctimes, ja que amb les víctimes també es considerava lligat amb una mena de contracte... Oblideu-vos del sexe: no hi ha relació més íntima i profunda que la que s'estableix entre un assassí i la persona que ha d'eliminar. Aquesta concepció autoexigent de la pròpia feina li havia proporcionat una excel·lent reputació en els ambients en què es movia. Així doncs, es veia cada cop més sol·licitat i podia permetre's triar. I no triava sempre les feines més ben pagades, sinó les més interessants, les que suposaven un repte, la possibilitat de fer funcionar la imaginació. Un parell

de vegades l'any, acceptava també encàrrecs provinents d'altres països que li resultaven atractius: així viatjava i adquiria cultura, alhora que feia compatibles —cosa que ben pocs poden dir— les obligacions i el plaer.

Feia estona que en Kurt havia sortit de la carretera principal tot seguint un desviament. Conduïa ara per una via mal asfaltada i plena de sots, absolutament deserta a aquella hora avançada. Faltaven pocs quilòmetres, potser dos o tres, per arribar al seu cementiri privat —ja hi havia enterrat una mitja dotzena de clients anteriors— quan deixà de xiular i frenà en sec. Va quedar-se allà uns segons, incapaç de reaccionar, amb la boca i els ulls molt oberts i les mans crispades al volant. No era possible allò que veia allà al davant, allò que il·luminaven els fars del seu cotxe. Senzillament, no podia ser!

En Carles no tenia ni idea de què era el que en Kurt Süskind havia vist. Només sabia que aquella era una excel·lent manera d'acabar el primer capítol de la novel·la. I com que la novel·la mai no tindria més d'un capítol, no hi hauria cap necessitat d'empescar-se una explicació a la sorpresa aterrida del seu protagonista. En Cabrera volia un crim? Doncs ja el tenia. Volia un assassí amb una psicologia complexa? Què més podia exigir davant d'un criminal amb aquella recargolada consciència professional i aquells gustos wagnerians? (En Carles no havia pogut evitar injectar al seu personatge algunes característiques extrems del seu pare.) I si en Cabrera aspirava a tenir ganes que la novel·la continués, res millor que deixar-lo penjat al bell mig d'un

misteri aparegut de la manera més inesperada. Es va fregar les mans: segur que obtindria una bona qualificació d'aquell professor tan plom. Fet i fet, li havia donat exactament el que desitjava. Va prémer la tecla «desar» i va apagar l'ordinador. Ja imprimiria el capítol més tard. Ara tenia altres coses al cap: la nit era curta, l'Anna i ell estaven sols, i calia aprofitar una ocasió com aquella. Potser trigaria molt de temps a tornar-se a presentar, si és que ho feia.

En Kurt va quedar-se allà durant uns segons, incapaç de reaccionar, amb la boca i els ulls molt oberts i les mans crispades al volant. No era possible allò que veia allà al davant, allò que il·luminaven els fars. Senzillament, no podia ser! Va baixar del cotxe i avançà unes passes sense fer cas de la pluja, cada cop més forta. Al seu davant, la carretera desapareixia en el no-res. No era boira, no era foscor. Era una mena d'absència. Això mateix, una absència que engolia la realitat. En Kurt va estendre la mà cap a aquella absència, fascinat, però així que hi establí contacte, la va enretirar, talment com si cremés. Immediatament, van començar a fluir els records a dins seu, uns records que havien quedat soterrats en algun lloc molt profund del subconscient i que ara tornaven a la superfície, clars i nítids, i va comprendre el que passava. El seu rostre, a poc a poc, va anar perdent la serenitat habitual i es contragué en una ganyota horrible d'odi, de ràbia i de rancúnia.

«No m'ho pots fer, això!», cridà. «No m'ho pots fer!»
I, sobtadament, va prendre una decisió.